

STRATEGIDOKUMENT OM INSTITUSJONSDIAKONI

Oppbud av fornøyelse?

Forrige nummer av Diakonos inneholdt et referat fra seminaret knyttet til strategidokumentet «Oppbrudd og fornyelse». Vi bragte også utdrag fra dokumentet.

Nå har vi bedt to personer, fra hver sitt ståsted, å vurdere strategidokumentet.

Olav FanuelSEN er høyskolelektor ved Diakonhjemmets Høyskolesenter. *Knut H. Ousdal* er utdannet diakonikandidat. Han arbeider som institusjonssjef for tre institusjoner innen eldreomsorg og rusmiddelomsorg, drevet av menigheter i Oslo.

OLAV FANUELSSEN

En indisk lege som var leder for det diakonale arbeidet i en indisk luthersk kirke, spurte engang han var på studiebesøk her om de ansatte ved norske diakoniinstitusjoner også ble regnet for kirkelig ansatte. Bakgrunnen for dette utsagnet var at da inderne overtok en rekke større diakonale institusjoner fra britene etter frigjøringen, var det kommet til en intern diskusjon i kirken om disse institusjonenes egenart, og de ansattes status. Konklusjonen var at de måtte regnes som kirkelige institusjoner, og de ansatte som kirkelige ansatte, på samme måte som de ansatte i lokalmenighetene.

Jeg vet ikke hvilke inntrykk han satt igjen med da han reiste, men uansett kom ihvertfall spørsmålet noe bardus på oss som hørte ham. Det er ikke hver dag vi tenker i nettopp disse baner, selv om lengselen kan strekke seg så langt i enkelte stunder.

«OPPBRUDD OG FORNYELSE»

Dokumentet «Oppbrudd og fornyelse» er vel båret av noe av denne lengselen, at slik situasjonen er i dag, kan den ikke fortsette å være. Dokumentet er viktig, fordi det er det som det er; et samlet bidrag til samtale fra våre største diakoninstitusjoner. Det har blitt reist spørsmål om hvorvidt det er et strategidokument, og det spørsmålet er det ikke vanskelig å slutte seg til. Først og fremst synes jeg analysen av den nåværende situasjonen er for spinkel slik den kommer til uttrykk i kap. 1: Tid for oppbrudd. Før man gir seg i kast med visjonene for fremtiden vil en virkelighetsnær situasjonsbestemmelse være viktig.

Om visjonene kan man si at de er kledd i et språk som i enkelte

avsnitt er til å stusse over. Når det heter at «en bærekraftig utvikling kan ikke realiseres på noe nivå dersom ikke enkeltmennesker «omvender seg», lar sine liv omdannes i lyset fra sine grunnleggende verdier og de ytre aktuelle realiteter og tar sin kompetanse i bruk i den bærekraftige utviklings tjeneste. s. 13, kan dette forstås på mange måter. Men hvorfor ikke bruke et klarere «evangelisk språk»? I verste fall står man i fare for å redusere visjonene til rent menneskelige/psykologiske prosesser uten at man makter å forankre dem til Evangeliet og et klart kirkelig oppdrag. På den annen side er man noe klarere når man behandler institusjonsdiakonien grunnlag og egenart, selv om målsettingen med den

diakonale tjeneste, reduseres til det skapelsesteologiske i forhold til det som skisseres i Plan for diakoni i Den norske kirke. Her settes diakonien klart i sammenheng også med kirkens misjonsoppdrag. s. 25.

De sterkeste sidene ved innstillingen er nok etter min mening den siste delen. Her gis det mange tanker og ideer om samarbeid mellom institusjonene, som er helt nye visjoner. Det er ingen tvil om at de diakonale institusjonene i fremtiden kunne ha mye å vinne på å stå mer sammen, og det er å håpe at dette dokumentet er et første skritt i den retning. Slik sett byr innstillingen på et oppbud av fornyelig lesning som i fremtiden kan føre til viktige endringer.

– Det er ikke tvil om at de diakonale institusjonene i fremtiden kunne ha mye å vinne på å stå mer sammen.